

IV. Letnik.

9. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 9. zvezka.

	Stran
Apostolska gorečnost. (Namen svetega Očeta — priporočen v molitev za mesec september.) . . .	129
Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa. Kapucin P. Andrej Dolinšek	131
Enoinštirideseto letno poročilo bratovščine za vedno češčenje presv. R. Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.	135
Razna poročila	138
Kristus zmaga! Kristus kraljuje! Kristus gospoduje!	142
Zahvala za uslišano molitev	143

„Venec“ prejemam pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1900.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnega Telesa:

Duhovnija Goče 9 K 62 h.

Za sveto Detinstvo:

Učenci iz Tržiča 18 K; iz Škofje Loke po č. g. katehetu Antonu Čadežu 20 K; Sv. Pavel in šolarji v Orliresi 8 K 20 h.

Za razširjanje sv. vere:

Iz Škofje Loke po č. g. katehetu Ant. Čadežu 18 K.

Za misijon v Afriki:

N. N. 6 K; † Jožef Kalan 400 K.

Za gobave bolnike v Birmi (Indija):

Več oseb iz Brežic 16 K.

Za ponesrečene Salezijance v Patagoniji:

Neimenovan iz Št. Jerneja 2 K; iz Škofje Loke po čast. gospodu katehetu Ant. Čadežu 2 K.

Za misijonsko cerkev sv. Jožefa pri Mariboru:

Tri osebe s Vrhniko 5 K.

Za uboge redovnice na Laškem:

Neimenovan iz Št. Jerneja 2 K.

Listnica uredništva: Gdč. S. P. v T. Hvala za dopis! Ker pa je že pred Vami nekdo drugi poročal o isti stvari, ni kazalo tudi Vašega dopisa sprejeti v list. Uredništvo.

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec september namen sv. Očeta: *apostolska gorečnost.*

II. za posamezne dni:

1. *Duhovne vaje za učiteljice.*
2. *Nedolžni otroci.*
3. *Mladenci, ki so v dvomu o svojem poklicu.*
4. *Katoličani na Kitajskem.*
5. *Bolan duhovnik.*
6. *Da bi moški bolj častili presveto Rešno Telo.*
7. *Škofovi zavodi v Ljubljani.*
8. *Marijine družbe.*
9. *Da ne bi se ime Marijino skrunilo s kletvinami.*
10. *Drugi slovenski katoliški shod.*
11. *Misijon v neki fari.*
12. *Da bi se v neki fari ustanovila Marijina družba.*
13. *Izpreobrnjenje nekega mladeniča.*
14. *Češčenje sv. Križa.*
15. *Dijaki v srednjih šolah.*
16. *Žalostne matere in zapuščeni bolniki.*
17. *Izpreobrnjenje nekega moža.*
18. *Kateheti v srednjih šolah.*
19. *Izpolnjevanje postne zapovedi.*
20. *Samostanske šole.*
21. *Slovenski delavci na Nemškem.*
22. *Misijonarji v južni Afriki.*
23. *Slovenski katol. visokošolci.*
24. *Jetniki in njih dušni pastirji.*
25. *Slovenski duhovniki v Ameriki.*
26. *Vsi, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe omenjeni.*
27. *Krščanski zdravniki.*
28. *Češki narod.*
29. *Zoper skrite, cerkvi sovražne družbe.*
30. *Vsi živi in mrtvi udje molitvenega apostolstva.*

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v sakramentu presv. Rešnega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblašene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Podobice presv. Srca Jezusovega,

na debelem finem papirju krasno izdelane v barvah, izvirne zaobljubne slike ljubljanske stolnice, so dobiti v prodajalnici „Kat. tiskovnega društva“ (H. Ničman) v Ljubljani 25 skupaj 1 K 20 h, sto skupaj 4 K 60 h. Na zadnji strani je natisnjena „Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu“.

Prodajalnica katol. tiskovnega društva

(prej H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeve ulice števil. 2

priporočam *molitvenike*:

- Večna molitev**, z rudečo obrezo 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K.
Osem ur pred sv. R. T., z večjimi črkami, v pol usnji 80 h, v celo usnji 1 K.
Kruh nebeški, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Vedno češčenje, v usnji 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K 20 h.
Filoteja sv. Frančiška Saleškega, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Pot v nebesa, življenje udov III. reda, v usnji 1 K 80 h, z zl. obr. 2 K 40 h.
Marija Devica, v usnji 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K 20 h.
Pravi Marijini služabnik, v usnji 1 K 60 h, z zlato obrezo 2 K 20 h.
Presveto Srce Jezusovo, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Razlaganje sv. maše, v pol usnji 2 K 50 h, v usnji 3 K, z zl. obr. 3 K 80 h.
Rafael, voditelj odrasli mladini, platno 1 K 50 h, usnje 1 K 60 h, zl. obr. 2 K.
Spomin na Jezusa, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 70 h, z zlato obrezo 96 h.
Jezus dobri pastir, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 72 h, z zlato obrezo 1 Kr.
Zvonček nebeški, molitvenik za otroke, v usnji 1 K 10 h, z zl. obr. 1 K. 60 h.
Jezus na križu moja ljubezen, za mladino, v usnji 1 K 60 h, z zl. obr. 2 K.
Nevesta Kristusova, v usnji 2 K 48 h, z zlato obrezo 3 K 40 h.
Ura moliti Jezusa v vednem češčenju presv. R. T., mehko vezana 24 h, trdo vezana 40 h.
Častna straža Jezusovega presv. Srca, 24 h.
Getzemani in Golgota, v usnji 2 K 60 h, z zlato obrezo 3 K 40 h.
Sv. Alojzij ali 6 nedeljna pobožnost, v usnji 1 K 40 h, z zlato obr. 1 K 80 h.
Razne knjige za **Marijine družbe** itd., itd.

Tudi ima v zalogi:

Veliko zbirko **ročnih vencev**, navadnih, po pet oddelkov, kakor tudi ročnih vencev „Naše ljube Gospe“, bratovščine „Pomoč dušam v vicah“, „Žalostne matere božje“ . . . lesenih, koščenih, iz kokosa, iz bisernice — po različni ceni.

Svetinjice za bratovščine „Naša ljuba Gospa“, „Sv. Benedikta“, „Svetega Alojzija“, „Sv. Frančiška“, „Sv. Antona“, „Brezmadežnega spočetja“, „Sv. družine“ itd.

Srebrne svetinjice s podobo „Brezmadežnega spočetja“, po 90 h in višje.

Na razpolago so raznovrstni **škapulirji, križi** s stolalom in za na steno, **svete podobice**, manjše in večje — od najpriprostejših do najfinejših — tudi **podobe za okvir**.

Naj še imenujemo: **Spominjske podobice za sv. birmo**, sto skupaj 4 K 40 h; — **Spomin na prvo spoved**, sto kosov 2 K 40 h, 4 K 40 h in višje; — **Spomin na prvo sv. obhajilo**, sto skupaj 2 K 20 h, 4 K 40 h, 8 K in višje; — **Spomin na sv. misijon**, sto kosov 1 K 70 h.

Litanije presv. Srca Jezusovega, sto kosov 1 K 60 h.

Vsa naročila se hitro izvršujejo.

Zvezek 9.

Letnik IV. September 1900.

Apostolska gorečnost.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec september.)

Rajni škof Anton Martin Slomšek blagega spomina, katerega letos, ob stoletnici njegovega rojstva, vsi Slovenci hvaležno proslavljamo kot učitelja in očeta slovenskega naroda — ta apostolski mož je l. 1862. zapisal te-le za naš čas zelo pomenljive besede: „Dve veliki vojski je satan tudi po slovenskih krajih vnel, ki med nami od nedelje do nedelje, od leta do leta večji rasteta zoper Kristusa in njegovo nevesto, sveto katoliško cerkev. Prva vojska je razuzdanost, druga pa neverstvo; prva vojska med mladino na kmetih, druga pa med gospodo po mestih in trgih svoje vojščake nabira in zatira med nami božje kraljestvo. Pijanci, preklinjevalci, nečistniki in vsi pohujšljivci peklenskemu sovražniku polje gnojijo, posvetni modrijani, možje brez vere in brez Boga, pa vražje seme nevere in krivih ver sejejo.“

Da, to je naš sovražnik: razuzdanost in brezverstvo! Satan ima svoje pomočnike, celo vojsko, ki jo razpošilja na vse strani in kraje, v mesta in vasi, da povsod razširja kugo razuzdanosti in brezverstva. Česar se nihče ne upa očitno govoriti, to satanovi hlapci pišejo v knjige in liste in potem take stvari ljudem v roke dajó, da jih beró. Poštenega moža ali mladeniča je od kraja pač sram brati take umazane reči; a polagoma se jim privadi in potem jih kar poželi, in če v listu ali knjigi ni grdih povesti in novic, mu še ugaja ne! Brezverna gospoda prihaja po leti iz mest na kmete, in tam živi, kakor je doma navajena: meso je v petek in svetek, k pridigi in k maši ne hodi in moli nikoli ne. Kmečki mladeniči in možje, ki morda že prej niso

bili posebno pridni za cerkev, vidijo to jaro gospodo, in jo malo po malem tudi posnemajo.

Kje je pomoč zoper to kugo pohujševanja? Treba je velike apostolske gorečnosti vsem tistim, katerim je kaj do tega, da ne zamrè med nami lepo krščansko življenje. Zlasti pa prosim vas, krščanski stariši, gospodarji in gospodinje, skrbite, da se v vaše hiše ne zanese kuga razuzdanosti in brezverstva.

Očetje in matere, pazite na svoje otroke! Bistro oko materino vse vidi, in ena sama beseda: *nikar tako, to je grdo!* obvaruje mlado srce velike nevarnosti in ohrani otroku sveto sramožljivost. Roži je Bog dal trn — nedolžnosti pa sramežljivost za varihinjo. Skrbite, očetje in matere, da mladih ljudi ne zapusti sveta sramožljivost!

Če vas otroci ne poslušajo, jih morate zgodaj strahovati. Rajni Slomšek je dejal: „Vsaka krščanska hiša, kjer so otroci, naj dvojno orodje ima: sv. razpelo ali križ na steni, pa šibo v kotu. Kar beseda ne zda, naj šiba pripomore.“

Pošiljajte svoje otroke v nedeljo in praznik v cerkev k pridigi in k maši, pa tudi h krščanskemu nauku. A če hočete, da bodo otroci radi hodili v cerkev, morate vi sami z njimi hoditi. Ne dajte, da bi se vaši odrastli sinovi in hčere v nedeljo popoldne potikali v slabih družčinah, da bi hodili v gostilno ali na plesišče. Plesišče je šola razuzdanosti. Neki svetnik je rekel: Kjer je ples, tam je hudičev praznik. Ker pa mladi ljudje brez družbe ne morejo biti, pošiljajte svoje sinove in hčere v Marijine družbe; tam bodo našli pošteno razvedrilo za dušo in telo.

Gospodarji in gospodinje, ki imate družino, glejte, da bodo vaši hlapci in dekle pošteni. Ob nedeljah in praznikih morajo vsi posli v cerkev. Gospodar, ki ne pusti svojega hlapca ali dekle v cerkev, hudo greši zoper božje zapovedi. In če je posel len za molitev in božjo službo, ga morate vi priganjati, da stori, kar je dolžan. Tudi tega ne smete trpeti, da bi vaši hlapci med sv. mašo postajali zunaj cerkve ali celo tisti čas posedali po gostilnah. Pri večerni molitvi, pri sv. rožnem vencu se mora zbrati vsa družina, potem pa naj vsi lepo počivat gredo. Težek odgovor vas čaka pred Bogom, če pustite, da se vaši posli po noči zunaj potikajo, ali da malopridni mladeniči oglarijo krog vaše hiše. — Pošten posel prinese k hiši blagoslov, slab pa prokletstvo!

Posebno pa vas bodi skrb, krščanski stariši, gospodarji in gospodinje, da bodete svoje hiše zapirali slabim knjigam in časnikom. Škof Slomšek, ki je v nemal ljudi za branje, kakor nihče pred njim in nihče za njim, je vedno in povsod svaril pred slabimi bukvami. „Ljudje hude volje“, tako piše v nekem pastirskem listu, „laži govorijo in pišejo, lažnjive bukve delajo in prodajajo, sleparijo ljudi, goljufajo abotne in zapeljujejo nedolžne, krivo vero trosijo, cele soseske in dežele s takim škodljivim blagom pohujšujejo in grozo hudega po svetu nasevajo. Zapeljive bukve, lažnive novice so ljudem nevarnejše ko kuga. Varujmo torej svoje domačine takega zapeljivega branja, ne dajmo zapeljivim bukvam ne v našo hišo, ne v našo sosesko.“ Drugje pa pravi: „Škodljivih bukev in pa zapeljivih novin pod

smrtnim grehom ne kupovati. Kdor kaj takega kupi, shrani ali med ljudi spravlja, je dušni ubijavec in pa satanu pomagavec. Škodljivih bukev, zapeljivih knjig in novin se varno izogibaj in kakor strupeno zel jih pokončavaj.“ „Kolikor lažnjivih knjig pokončaš, toliko dobrih del v nebesih imaš.“ — Tako je govoril modri in veliki slovenski škof pred petdesetimi leti; kaj bi rekel ta mož dandanašnji, ko nekateri časniki tako grdo pišejo, da grši ne morejo!

Ljubi slovenski očetje in matere, varujte svoje družine najbolj nevarne kuge, razuzdanosti in brezvernosti; zato pa zapirajte duri vsem pohujšljivim bukvam in listom. Skrbite, da bodo vaši otroci in vaši posli pridni in pošteni in da bodo radi molili in radi v cerkev hodili. Branite jim v slabe družčine, pošiljajte pa jih z veseljem v bogoljubne družbe, v družbe Marijine. Če to storite, ste v svoji hiši, v svoji družini pravi apostoli. Bog vam bode povrnil vašo apostolsko gorečnost.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jož. Benkovič.)

XXXIII.

Kapucin P. Andrej Dolinšek.

(† 26. septembra l. 1872.)

Bilo je majhno mesto in malo ljudi v njem; prišel je nad-nje velik kralj in ga je ogradil z nasipom in naredil okrog trdnjave in obleganje je bilo dovršeno. Našel se je pa v njem reven in moder mož in je rešil mesto s svojo modrostjo; in nihče se ni spomnil pozneje tega revnega človeka.“ Te besede modrega Salomona (Prid. 9, 14. 15.) so se v nekem pomenu vresničile nad preprostim slovenskim kapucinom, o. Andrejem.

V malem slovenskem narodu se je po vladnih naredbah cesarja Jožefa II. začelo siloma zatirati katoliško mišljenje in življenje. Vse bratovščine so bile zatrte, cerkveni shodi in romanje prepovedano. Pobožno slovensko ljudstvo je trpelo v duhovnem oziru veliko škodo. Ko je to protikatoliško delo tudi v našem narodu kazalo žalostne uspehe, vdehnil je Bog preprostemu kapucinu srečno misel, kako bi se dalo izdatno in kmalu opomoči.

In komu je zdaj še znano ime tega moža? Pozabilo se je! Delo njegovo pa še sedaj cvete med Slovenci v obilni dušni blagor.

Gregor Dolinšek je bil rojen 28. februvarja leta 1809. iz premožne meščanske rodovine v Kamniku. Stariši so ga poslali v šole in l. 1830. je postal bogoslovec v Ljubljani. Bil je sošolec rajnega kneza in škofa Janeza Krizostoma Pogačarja. Koncem tretjega leta je bil posvečen v mašnika, dné 27. julija l. 1833. Leto dni pozneje so ga poslali kot kapelana na Dolenjsko v Št. Lorenc pri Trebnjem. Pozneje je služil kot kapelan še v Podzemlju,

v Krašnji, v Planini in v Mirni Peči. Povsod je vestno izvrševal svojo dušno-pastirsko službo; a naletel je tudi na marsikake težave.

V Mirni peči se je seznanil z novomeškim kanonikom Frančiškom Veritijem,¹⁾ starim častitljivim možem. Po njem se je seznanil z Jurijem Zupanom, ki je že nad dvajset let zgledno župnikoval v Šmihelu pri Novem Mestu. Tedanje razmere, ki za katoliško cerkev in njej res zveste duhovnike niso bile ugodne, so te tri bogoljubne može prav posebno sprijaznile. Shajali so se večkrat v novomeškem kapiteljnu pri kanoniku Veritiju in se razgovarjali o raznih dušnopastirskih stvareh, kako bi se to in ono moglo zboljšati v čast Bogu in v blagor vernikom. Zlasti so ugibali o tem, kako bi se moglo ljudstvo bolje poučiti v krščanskih verskih resnicah, in kako naj bi se odpravile mnoge zelo hude in že vkoreninjene napake in razvade. Šole so bile tedaj še zelo redke, zato se nanje niso mogli zanašati. Prepustili so vse božji previdnosti. Veriti je bil že prestar, da bi mogel kaj večjega začeti; prijatelja njegova sta bila pa tudi preneznatna, da bi kakorkoli mogla kaj doseči.

L. 1844. pa stopi petinpetdesetletni šmihelski župnik kot o. Ksaverij v kapucinski red. Takoj nato poprosi za vsprejem tudi kapelan Gregor Dolinšek. Čez nekaj mesecev mu je bil dovoljen izstop iz škofije in 19. oktobra l. 1842. je bil kot o. Andrej preoblečen. Skoraj sočasno sta isti korak storila še dva druga Veritijeva prijatelja, kapelan o. Jožef Kupertin Josek iz Šempetra pri Novem Mestu²⁾ in župnik v Zapogah Frančišek Brecljnik kot o. Ambrož.³⁾

Dovršivši noviciat je naredil slovesno redovno obljubo in se potem popolno posvetil vodstvu duš v spovednici in na prižnici. On in njegovi tovariši v celjskem kapucinskem samostanu so začeli priporočati zlasti češčenje sv. Uršule in njenih tovarišic kot mogočnih priprošnjic v smrtnih težavah.

Leta 1850. je bilo v Celju in v sosednjih župnijah že veliko družbic, v katere se je zbralo po enajst oseb enega spola, ki so se zavezale, da bodo molile vsak dan vsaj en „očenaš“ in eno „češčenomarijo“ s „Čast bodi“ — na čast sv. Uršuli in njenim tovarišicam, da po njih priprošnji dosežejo srečno zadnjo uro. Vse te moške in ženske družbice je duševno vodil o. Andrej. Udom nove družbe je naročal, naj se po zgledu nebeških zavetnic med seboj poučujejo v krščanskem nauku, naj se napeljujejo k bogoljubnemu življenju, k stanovitnosti v dobrem in se tako pripravljajo na srečno smrt.

Češčenje sv. Uršule so že v preteklih stoletjih tudi na Kranjskem razširjali menihi kartuzijani, ki so imeli v Bistri pri Vrhniku lep in velik samostan (ustanovljen l. 1255., zatrt pa l. 1782.). — Sv. Uršula in nje tovarišice so prelele svojo kri za krščansko vero pri mestu Kolinu na Nemškem, kjer so tudi pokopane v veličastni cerkvi. V tem mestu se je rodil sveti Bruno, ustanovitelj kartuzijanskega reda, ki je imel tukaj tudi zelo velik samostan.

¹⁾ Glej „Venec“ l. 1898. št. 7.

²⁾ Bil je kapelan v sekovski škofiji; njegov prijatelj in sošolec Hojnik iz Nove Štife je postal karmelit o. Ciril.

³⁾ Seznanil se je z Veritijem, župnikom v Horjulu, ko je bil še kapelan v Polhovem gradu.

Iz tega nam je jasno, zakaj je ta red češčenje sv. Uršule gojil in pospeševal. Kartuzijani so imeli na Slovenskem štiri samostane: Bistro in Pleterje na Kranjskem, Zajcklošter in Jurklošter na Štajerskem pri Celju. — Ko je bil Fran Veriti še župnik v Horjulu, pokazala mu je stara žena iz Bevk pri Vrhniku staro podobico sv. Uršule in njenih tovarišic ter povedala, da so nekdanji bistrski menihi njih češčenje gojili in med ljudstvom razširjevali kot zavetnic v smrtni uri. To je v Novem Mestu razodel svojim prijateljem, o katerih smo že preje omenili, da so se shajali pri njem. Na Golobinjeku pri podružni cerkvi sv. Uršule v mirnopeški župniji, kjer je bil Dolinšek par let kapelan, se je isto češčenje na Veritijev predlog najprej zopet poživilo.

Neznatno uršulinsko društvo v Celju in okolici je v malo letih tako narastlo, da je o. Andrej 13. julija l. 1857. poprosil pismeno sv. Očeta Pija IX., da to bratovščino potrdijo in z odpustki obdaré. V pismu z dné 12. marca l. 1858. so pa papež bratovščino svete Uršule potrdili, zelo pohvalili in ji naklonili z odpustki velike duhovne milosti. Škof Anton Martin Slomšek pa je potem (11. oktobra l. 1858.) bratovščino s posebnim razglasom do vseh dekanijških uradov toplo priporočil.

Bratovščina sv. Uršule je vravnana po zgledu nje zavetnice in tovarišic. Sv. Uršula je imela zbranih okoli sebe 11.000 devic, ki so po medsebojnem pouku sčasoma vse postale kristijane in za Jezusa življenje dale. Tem devicam je sv. Uršula dala enajst voditeljic; te so bile: 1. sv. Juta, 2. sv. Benigna, 3. sv. Klementa, 4. sv. Sapiencija, 5. sv. Karpófora, 6. sv. Kolumba, 7. sv. Benedikta, 8. sv. Odilija, 9. sv. Celindra, 10. sv. Sibilija, 11. sv. Lucija. Sv. Uršula si je razen tega izbrala še štiri svetovavke, sv. Pinozo, sv. Kordulo, sv. Eleverijo in sv. Florentino.

Uršulinska bratovščina je razdeljena v „vence“. Vsak „venec“ šteje po enajst oseb istega spola in si izvoli svojega voditelja, ki nadzoruje tovariše. Kjer je veliko „vencev“, so razdeljeni tudi po stanovih, in več „vencev“ skupaj ima svojega višjega voditelja, oziroma voditeljco. Ako kdo umrje, stopi nov ud v dotični „venec“, ki mora biti vedno polnoštevilen. Udje morajo drug drugega napeljevati k dobremu, poučevati nevedne v verskih resnicah, obiskovati bolnike in jih pripravljati na srečno smrt. V tem oziru se razlikuje bratovščina sv. Uršule od drugih bratovščin, ki nalagajo udom le molitev. Z malimi doneski se pomaga revnim udom in se skrbi za žive in mrtve s sv. mašami.

Razen mnogih nepopolnih odpustkov prejmejo udje uršulinske bratovščine vsak mesec enkrat popoln odpustek, ako molijo v župnijski cerkvi v papežev namen in prejmejo vredno svete zakramente. Popolni odpustki se morejo tudi dušam v vicah obrniti v prid. Več o tem pove knjižica „Bratovščina sv. Uršule“, katero je spisal o. Andrej Dolinšek in jo l. 1859. prvič dal na svetlo. L. 1897. je bila že sedmič natisnjena.

Bratovščina sv. Uršule se je od l. 1850. do 1870. zelo hitro razširila povsod, kjer Slovenci prebivajo. Zato jo po svojem začetku in obsegu smemo imenovati prav posebno slovensko bratovščino. Sedaj šteje 8318 vencev, to je 91.498 udov. Ljubljanska škofija sama je do l. 1892. imela 4001 venec.

V sami starološki župniji na Gorenjskem je bilo že do leta 1863. vpisanih 505 vencev. Mnoge druge župnije štejejo nad sto vencev. Zelo je razširjena ta bratovščina tudi na Štajerskem in na Koroškem. Mnogo udov ima na Primorskem, med prekmurskimi Slovenci in Hrvati na Ogerskem.

Bratovščino so razširjali zlasti kapucini, pa tudi nekateri svetni duhovniki. Najbolj pa se je razširila po ljudstvu samem. Dobro bi bilo, ko bi se bratovščina v naših dneh poživila, zlasti v takih krajih, kjer nimajo Marijine družbe. In kjer imajo Marijino družbo za mladeniče in dekleta, bi bilo za može in žene zelo primerno, ako bi se pridružili uršulinski bratovščini, zlasti ako ne utegnejo udeleževati se shodov tretjega reda sv. Frančiška, ki se vrše v oddaljenih krajih. V to bratovščino naj bi prestopili tudi oni mladeniči in dekleta, ki po zakonu izstopijo iz Marijine družbe.

Kaj naj še povemo o ustanovitelju bratovščine svete Uršule? Kapelan Gregor Dolinšek je torej postal kapucin o. Andrej. Bival je v raznih kapucinskih samostanih, in povsod je s posebno vnemo priporočal to bratovščino. Dalje časa je bil gvardijan v Celju, v Škofji Loki in v Gorici. Tukaj je tudi blaženo v Gospodu zaspal 26. septembra l. 1872.

Bil je zelo preprost in pobožen mož, pravi Izraelec, v katerem ni bilo zvijače. Mnogo se je trudil na prižnici in v spovednici. Zlasti je bil priljubljen kot spovednik. Njegove pridige so bile poljudne, lahko umljive. Skoro nobene pridige ni mogel končati, ne da bi vsaj kratko omenil svete Uršule, katero je prav posebno častil.

Iz vsega se uvidi, da si je Bog sam izvolil preprostega kapucina, da je po njegovem posredovanju razlil nešteto milosti nad slovenski narod. Časi, v katerih je o. Andrej nastopil s to novo bratovščino, takim pobožnostim niso bili prijazni. In o. Andrej je moral slišati ne malo zabavljic tudi od tiste strani, kjer bi smel upati le pomoči. Najbolje je umel blage Andrejeve misli Anton Slomšek, ki je bil l. 1846. nekaj tednov celjski opat in je potem postal lavantinski škof. On je bil o. Andreju pri tem bogoljubnem delu najboljši svetovavec in sotrudnik, ki je z vsemi močmi posvečeval to lepo in koristno bratovščino.

Opisali smo ga med častivci presv. Rešnega Telesa. Zakaj neki? Smelo smemo sklepati, da je misel o ustanovitvi bratovščine sv. Uršule vdehnil sam Jezus Kristus trem svojim posebnim častivcem: kanoniku Fr. Veritiju, ter poznejšima kapucinoma župniku Juriju Zupanu in kapelanu Greg. Dolinšku.

Isto nam spričuje tudi uspeh uršulinske bratovščine. Leta 1859. se je v Ljubljani ustanovila bratovščina sv. Rešnega Telesa, torej tedaj, ko je bila bratovščina sv. Uršule že v najlepšem cvetu. In prvi in najbolj goreči častivci najsvetejšega zakramenta v novi bratovščini so bili ravno udje uršulinskih vencev. To se kaže še sedaj povsod, kjer je za uršulinsko bratovščino nastopila ona presv. Rešnega Telesa.

O. Andrej Dolinšek je brez dvoma eden najbolj zaslužnih slovenskih duhovnikov in morda najznamenitejši slovenski kapucin. Slovenskemu narodu je naklonil neizmernih milosti; zato smo mu Slovenci hvalo dolžni!

Enoinštirideseto letno poročilo bratovščine za vedno češčenje presvetega Rešnega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.

(Izdalo vodstvo bratovščine.)

*Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešno Telo!*

Tisočdevetsto let je minulo, kar je izšla zvezda iz Jakoba, o kateri je prerokoval prerok Balaam; tisočdevetsto let je minulo, kar so pobožni pastirci novorojeno dete v Betlehemu molili v revnem hlevcu, kar so modri iz jutrove dežele pred revnim detetom padli na kolena, ga molili in mu darovali zlata, kadila in mire. Srečni so bili modri, da jim je Gospod na tako čudovit način pokazal pot k Jezusu v Betlehem, da so ga mogli gledati od obličja do bličja in ga moliti. Skozi vseh devetnajst stoletij to češčenje Jezusa ni prenehalo. Molili so ga njegovi učenci, dokler je še osebno bival med njimi, potem, ko jih je zapustil, molili so ga v presv. zakramentu, katerega je postavila njegova ljubezen. To češčenje je bilo v raznih dobah, kakor je bila vera bolj ali manj živa, bolj ali manj goreče, nikdar pa ni ugasnilo in ne more ugasniti; kajti ljubezen Jezusova je in bo vedno srca človeška vlekla k sebi in klic Njegov: „Pridite k Meni vsi“ ni bil in ne more biti nikdar brez uspeha.

Današnje dni se ločijo duhovi; eni ljubijo in se oklepajo luciferja, a drugi ljubijo in se oklepajo Kristusa. Lucifer ima jako mnogo pristašev. V njegovi službi so razne postave, razni časniki in knjige, ki z vso silo napadajo vse, kar je svetega in se vsiljujejo z vso predrznostjo tudi med preprosto ljudstvo; v njegovi službi so višje in nižje šole, mnogi višji in nižji učitelji, in na stotine in stotine slabih krčem, kjer se zbirajo vsi oni, katerim je uživanje na svetu nad vse. Z luciferjem v zvezi so in delajo zanj vsi, ki širijo nenravnost z besedo, z zgledom in dejanjem; kajti prav ta pregreha zatemni um človeški, da več jasno ne spozna Boga, ne spozna Jezusa Odrešenika, ne pozna ljubezni Njegove v presv. zakramentu. — Pa tudi Jezus ima vedno še mnogo zvestih prijateljev, ki ne klanjajo svojih kolen pred svetom in izpremenljivim menenjem sveta, marveč se oklepajo z vso stovitnostjo Njega, ki je pot, resnica in življenje. In kolikor bolj se današnje dni prizadevajo tudi zaslepljeni slovenski sinovi med svoj lastni narod sejati ljuljko nevere in temo brezverstva, tem bolj se obračajo dobra, nepokvarjena srca dobrih Slovencev k pravi luči, k Jezusu, v presv. Rešnem Telesu.

Veselo je gledati, s kako gorečnostjo in ljubeznijo se je med našim narodom pričelo navdušeno češčenje presv. Srca Jezusovega v zakramentu ljubezni. Kakor električna iskra gre to češčenje od župnije do župnije, od tabernakeljna do tabernakeljna. Komaj se v eni župniji prično glasne molitve pred sv. Rešnim Telesom, že se v vseh sosednjih vnema gorečnost do božje ljubezni v presv. zakramentu. Ako le goreč duhovnik v pridigi vrže kako lepo besedo izpodbujajoč k večni molitvi, hitro se vname, vsplamti v premnogh

srcih in kmalu se kaj veličastno razlega po cerkvah. Jezusa, našega kralja v presv. zakramentu, pridite molímo ga! Kako človeško srce res hrepeni po Jezusu in njegovi ljubezni, vidi se zlasti tudi v tem, da ljudstvo samo zahteva vedno češčenje. O kako mila, kako ljubezniva je prošnja: še pri nas začnimo moliti; ali: ko bi vsaj tudi še pri nas mogli pričeti vedno češčenje! Da, srce človeško, ki je krščansko, hitro spozna Jezusa v presv. zakramentu, pa tudi vé, kaj se Njemu v tem zakramentu spodobi; ljubezen ga nehoté in nevedoma vleče k Jezusu.

O, le hitite k Jezusu, otroci, mladeniči in dekleta, možje in žene, hitite k Njemu in častite ga v večni molitvi, tu ste najbolj zavarovani zoper vse krive nauke, ki se trosijo po svetu. Mladenič ali dekle, ki goreče prihaja k večni molitvi, bode zavarovan zoper sprijenost, ki se kot kužna bolezen širi med mladino. Možje, stanovitni častivci presv. zakramenta, se ne bodo dali preslepiti tistim zapeljivim naukom, ki nebesa obetajo na zemlji. Res je morebiti včasih težko celo uro moliti, res je to neka požrtovalnost, toda ta požrtovalnost je majhna, ako jo primerjamo s požrtovalnostjo Jezusovo, ki že devetnajststo let tukaj prebiva v kljub nehvaležnosti ljudi, v kljub tolikemu zaničevanju, katero mora prestati v tem zakramentu. Ako to uro pobožno preživite pred presv. tabernakelnom, našli jo bote z zlatimi črkami zapisano v knjigi življenja.

Hvaležni moramo biti Bogu, da se je zopet preteklo leto v mnogih župnijah priredila glasna molitev, in da se je sploh češčenje presv. Rešnega Telesa še bolj poživilo. Temu priča je jako veliko število novih udov, ki so pristopili bratovščini vednega češčenja; temu je priča tudi to, da se je prejemanje svetih zakramentov pomnožilo, da so se tudi taki, ki ali sploh niso pristopali, ali pa prav poredkoma, zopet z večjo gorečnostjo vdeleževati začeli svetih zakramentov, in reči smemo, skoraj povsodi, kjer je skupno češčenje.

Res veseli smo, da je božja previdnost zlasti sedANJI čas to pobožnost zopet vnela, veseli smo, da jih mnogo z vednim češčenjem neprestrašeno spoznava svojo vero, upanje in ljubezen, veseli smo, da se polnijo prostori pred tabernakelnom, toda, še je prostor, še bi jih mnogo mnogo lahko prišlo — pa nočejo. Še je mnogo preveč zatopljenih v posvetnost, še je mnogo preboječih, ki se ne upajo pred svetom pokazati svoje vere, še je mnogo zakopanih v temo zmot, da nočejo gledati luči, še je mnogo preošabnih, ki nečejo priklanjati svojih kolen kralju vseh kraljev, akoravno pred svetom klečéplazijo in se ponižujejo do skrajnosti. Mnogi ne pristopajo k svetemu zakramentu, ali pristopajo morebiti nevredno, ali prav skrivaj, da bi jih kdo ne videl. Zakrament ljubezni se le premnogokrat rabi v jezi in kletvini, s katero se mu dela nečast. — Veselje Gospodovo je biti pri človeških otrocih, on jim hoče polajšati njih bedo in jih tolažiti v solzni dolini, toda mnogim ni veselje biti pri Jezusu, puščajo ga samega in zapuščenega in rajši zdihujejo pod težo jarma, katerega ne morejo nositi in so prav zaradi tega v razporu z vsem svetom.

Ako vse to gledamo, moramo še bolj goreče moliti in bolj prisrčno prositi, naj bi se prihodnje leto Jezus milostno ozrl tudi na one, ki ga še

nočejo spoznati ne častiti, naj bi se ozrl na vse zaslepljene, ter z žarkom svoje ljubezni razsvetlil in ogrel one, ki sedé v temni mrzli senci nevere in zmot. Prosimo, naj se nas usmili On, ki iz tabernakeljna vlada srca človeška in vodi zgodovino sveta in nam pomaga zmagati v sedanjih bojih, da ostanemo srčni in stanovitni, naj se tudi tla zibljejo pod našimi nogami, kajti, kdor v Gospoda zaupa, ne bo osramočen.

Tudi v prihodnjem letu pridno prihajajmo k Jezusu; naša ljubezen bo dobro dela presv. Srcu in se bo na tem Srcu še bolj vnela. Pred Jezusom v tabernakeljnu se bomo učili požrtovalnosti, da bodemo pripravljene za Jezusa tudi kaj trpeti, z Njim se ponižati, z Njim svet zmagati v potrpežljivosti. Ves katoliški svet se klanja konec tega stoletja Jezusu, ki je pred devetnajstimi stoletji s svojim bivanjem med človeškimi otroki posvetil zemljo in jo sedaj posvečuje v presvetem zakramentu. Z vsem spoštovanjem, z vso ljubeznijo pristopajmo k Jezusu, skritemu v najsv. zakramentu, mogočnemu kralju vseh časov in vseh narodov in počastimo ga z vsemi angelji in svetniki nebeškimi. Prosimo ga, naj se usmili nas, naj nam podeli vse, česar potrebujemo na duši in telesu sami, prosimo ga pa tudi, naj blagoslovi našo milo domovino, v kateri ima že toliko častivcev, naj jo varuje zmot in nevere. Prosimo ga, naj On, čigar moči se ne more nihče ustavljati, blagoslovi našo domovino, da se povrne sveti mir, in naj stori, da ne bo nihče več kalil miru in edinosti. — Gospod blagoslovi svoje ljudstvo, da te bo na veke slavilo, hvalilo in molilo z veselim srcem in da bo po vseh župnijah pred svetim tabernakeljnom se vedno razlegal klic: Češčeno in hvaljeno naj vedno bo, — Presveto Rešno Telo!

Lepo se je preteklo leto razvijala bratovščina; dokaz temu, da se je zopet v mnogih cerkvah vpeljala večna molitev in da je zopet pristopilo mnogo, nad šest tisoč novih udov, tako, da je zdaj število udov narastlo na 89.500. Lepo in hvalevredno je, da je iz nekaterih župnij mnogo prvoobhajancev pristopilo in da se ti udeležujejo tudi skupne molitve. Na ta način se bo gotovo mladina najbolje ohranila na pravem potu, ako se bode zbirala okrog Jezusa in iskala zavetišča v tem presvetem Srcu.

Prav tako lep razvoj kaže tudi lepa cerkvena oprava, ki se je iz malih doneskov napravila. Imela je bratovščina dohodkov 19.147 K 90 h. Troškov pa 21.066 K 80 h. Kar troški presegajo dohodke, nahaja se v blagu, katero se bo porabilo za prihodnje leto.

Napravilo pa se je letos iz dobrega blaga: 66 mašnih plaščev, 12 dalmatik, 17 pluvijalov, 19 velov, 18 oblačil za ministrante, 4 oblačila za cerkvenike, 3 banderca za presv. Reš. Telo, 1 altarna preproga, 6 blazin, 25 burz, 6 vezanih plaščekov za ciborij, ročno delo, 50 alb, 50 koretljev, 130 korporalov, 130 pal, 100 purifikatorijev, nekateri vezeni, ročno delo, 3 lepo vezene pridigarske štole, 20 spovednih, 28 obhajilnih stol, 3 črne štole za pogrebe, 12 altarnih prtov in 2 misala.

Srčna zahvala se izreka vsem onim duhovnikom, ki bratovščino širijo in nabirajo doneske, srčna zahvala vsem onim, ki so s prostovoljnim ročnim delom pripomogli k lepemu uspehu, kakor tudi vsem onim, ki so darovali

doneske. Bodíte prepričani, kar ste storili za češčenje presv. Teš. Telesa, kar ste darovali za opravo cerkvâ, za olepšanje altarjev, za dostojno oblačilo duhovnikovo pri presveti daritvi, vse to ne bo pozabljeno pri Bogu. Drage tančice so vse to, v katere se povija Jezusovo telo, drago, prijetno dišeče mazilo je to, s katerim je mazilila Magdalena noge Gospodove. Taka skrb je Gospodu brez dvoma dopadljiva. Upati smemo, da češčenje Jezusa z molitvijo in z dejanjem bo potolažilo jezo božjo in bo pripomoglo, da se bodo časi na bolje obrnili, in ko pride smrtna ura, ne boste brez tolažbe. Gospod bo vaša poslednja popotnica in vaše plačilo v večnosti.

Tako bodi! Gospod razsvetluj naš um in vodi naša srca, da vedno z umom in srcem ponavljamo:

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešno Telo!

(Dalje prihodnjič.)

Razna poročila.

Vabilo k evharističnemu shodu slovenskih duhovnikov častivcev Presvetega Rešnega Telesa, ki se bo vršil v četrtek po katoliškem shodu dné 13. septembra v Ljubljani. Prišel se bo shod v četrtek zjutraj ob $\frac{1}{2}$ 8. uri s pridigo v Uršulinski cerkvi; po pridigi bo pontifikalna sv. maša. Ob $\frac{1}{2}$ 10. uri konferenca v knezoškofovi veliki dvorani. Ob 12. uri skupni obed na starem strelišču. Ob $\frac{1}{2}$ 3 se nadaljuje konferenca. Ob 4. uri bo pri Uršulinkah Adoratio coram Exposito, potem litanije.

Kdor se želi udeležiti skupnega obeda, naj blagovoli naznaniti vsaj do 8. septembra č. g. kornemu vikarju Francu Birku, ali gospodu L. Smolnikarju in priložiti 1 gld. 20 kr.

J. Flis.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. R. Telesa v Ljubljani.

Po noči mej 6. in 7. septembrom bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike. Prijazno se zopet naznanja vsem moškim, četudi niso nočni molivci, da bi se kolikor mogoče udeleževali molitvene ure vsak četrtek zvečer od 8. do 9. v cerkvi nemškega reda (v Križankah). — Od pol 9. do pol 10. ure se pa moli tudi vsaki četrtek pri sv. Jakobu. — Pred vsem marljivo pa prihajajte moške in mladeniči k mesečni celonočni molitvi!

Na Šmarni Gori so imele mladeniške Marijine družbe kamniške dekanije sv. Roka dan svoj skupni shod. Udeležili so se ga mladeniči iz Komende, Vodice, Mekinj in iz Tuhinja. Vkljub prejšnjemu neugodnemu vremenu se jih je zbralo pod vodstvom svojih voditeljev lepo število. Na Skaručini smo se sešli v cerkvi sv. Lucije in od tod romali v sprevedu proti gori moleč sv. rožni venec. Pod vrhom gore smo začeli peti lavretanske litanije, katere smo dovršili v cerkvi pred čudodelno podobo Matere božje. Bil je veličasten pogled na mnogobrojno trumo mladih Marijinih sinov, katerim se je na prsih ob sinjem traku lesketala svetinja Marije Device. Koga ne bi ganila in ne povzdignila pobožnost in neustrašenost mladih junakov, ki se ne bojé zaničevanja in klevetanja sveta, temveč očitno pred svetom priznavajo, da so stopili pod zastavo nebeške svoje Matere, ter da se hočejo pod to zastavo srčno ustavljati zapeljivemu svetu!

Po prvi sv. maši je bilo obhajilo; po drugi maši pa stopi na prižnico komenski voditelj g. Benkovič. Le par misli iz njegovega govora!

Cerkev na Šmarni Gori se sme imenovati krona vseh mnogoštevilnih Marijinih cerkvâ na Slovenskem; ne le, da je ena najstarejših — legenda pripoveduje, da je Marija sama priromala na to goro in začela božjo pot! — in najbolj znanih svetišč križem domovine, temveč leži tudi prav sredi vse slovenske zemlje v bližini slovenske metropole, kakor na srcu cele Slovenije. Prav je torej, da ima ta gora svoje ime po Mariji „Šmarijina Gora“. To znači, da je in mora biti vsako pravo slovensko srce Mariji posvečeno! Neštevilno romarjev je videla tekom stoletij Marija na tem svetem mestu pred seboj, a toliko mladih svojih sinov, ki so se prav posebno njej posvetili, skoraj gotovo še ni videla. Zato ima to današnje romanje prav poseben pomen. Prvi, ki so se iz njene družbe zbrali okoli njenega prestola na Šmarni Gori, so nje sinovi iz domače dekanije, v kateri to svetišče stoji. Zato imajo neko predpravico, da danes, v osmini njenega vnebovzvetja, njej posveté sebe in vse svoje odsotne tovariše križem domovine, da njej izrazijo v imenu vseh svojo sinovsko ljubezen, pokorščino, češčenje in zaupanje, — v nadi, da se tudi ona milostipolno ozre na nje s svojega prestola ter jih vzame v svoje posebno varstvo in jih blagoslovi s svojim Sinom Jezusom!

Govoreč o trojnem načinu združenja Marijinih otrok s svojo nebeško Gospo, omeni tudi svetinje na njih prsih:

„Svetinja prsi mi krasi,
Je vredna več ko vse časti!
Presrečno mlado je srce:
Marijino je v njem ime!“

Slovesno protestuje zoper javne napade na Marijino svetinjo, ki so se zadnji čas marsikje v naši domovini nečuveno ponavljali, in to celo od višjega mesta. Kdo more ali sme zabraniti vernim slovenskim Marijinim otrokom, da se ponosno dičijo s tem svetim in častitljivim znakom? Kakor leži Marijino svetišče na Šmarni Gori takorekoč na srcu slovenske zemlje trdno in neporošno, ker se tudi v času najhujšega potresa l. 1895. ni poškodovalo, vkljub temu, da je bila tukaj podzemeljska sila najhujša, tako naj leži Marijina svetinja na srcu slovenskih mladeničev nepremagljivo, četudi podzemeljske, peklenške moči rujejo zoper nje z vso silo. A to še ni dovolj! Na srcu Slovenije je Marijino svetišče, a v svetišču čudapolna Marija; tako naj bo na srcu slovenskih mladeničev pač nje svetinja, a v srcu pa neizbrisno vtisnjena nje podoba in nje sladko ime! To je najlepše združenje z Marijo.

Kdor je pa združen z njo, mora tudi živeti in trpeti za njo. Vojskovodja Narzes je peljal nekdanj malo četo vojakov zoper mnogoštevilno armado arijanskih Gotov, ki so tajili, da je Kristus pravi Bog in so tako Marijo oropali časti „božje matere“. Katoliškim vojakom je pogum upadel pred tolikimi in takimi sovražniki. A vojskovodja stopi pred nje in jih nagovori: „Mladeniči, vojskujte se srčno, neustrašeno! Pomislite, mi se vojskujemo za Marijo, za njeno materinsko in deviško čast! Kličite jo v boju na pomoč, zakaj ona z veseljem gleda na naše bojne čete in nam bo dala v oblast brezbožneže, ki so jo oropali dostojanstvenega imena božje matere!“ Po bliskovo so se razširile te osrčevalne besede med vojaki. Planili so nad arijanske Gote ter jih popolno premagali. Zelo veliko so jih potolkli, med njimi je obležal sam gotski kralj Totila. V spomin na to čudovito zmago pri Tagini se je vpeljal nov god „blažene Device Marije zmagoslavne“ („B. M. V. de Victoria.“). — Pripovedka pripoveduje, da so nekdanj pridrli Turki na Šmarno Goro. A predno so dospeli na vrh, zaslišijo glas: „Zakaj me preganjate?“ Obenem pa zagledajo nad seboj sv. junaka Ahacija s tovariši, ki jih z golim mečem zapodé navzdol od tega svetega kraja.

Nekaj sličnega se sedaj ponavlja pri nas na Slovenskem. Neki ljudje preganjajo Marijo in nje otroke. Turki so hoteli oropati le cerkveno premoženje, ti ljudje pa hočejo iztrgati iz slovenskih src ljubezen in zaupanje do Marije s tem, da vse pravo verske življenje blatijo in smešijo. Malo je Mariji posvečenih sinov križem domovine v primeri s tolikimi in tako besnimi sovražniki, a vendar jih je že na stotine in jih bo še zmerom več. Mi smo z Marijo in za Marijo; Marija pa je z nami in za nas! Sinovi Marijini, koga bi se torej bali? Mati, katero ste si izvolili, je Kraljica nebes in zemlje, Marija — zmagoslavna! Marija, na tej gori stolujoča, si je nekdanj izvolila sv. Ahacija in njegove tovariše, da so zapodili v beg njene sovražnike. Sedaj pa si je izvolila vas in vaše tovariše kot svoje zveste sinove, da branite njeno dostojanstvo. Glejte, kolika odlika in čast za vas! To je res čast nad vse časti! „Ne bojte se, mala čreda, ker vašemu Očetu in Materi je dopadlo, vam dati kraljestvo med Slovenci, ki smo bili vselej in hočemo ostati na veke — narod Marijin! Na srcu Marijinem vzgojeni in z njenim mogočnim imenom v srcu svojem ste poklicani od nje same, da prenovite in pomladite naše dobro, a vendar po tolikih napadih že omahujoče ljudstvo. Spoznajte tukaj pred njenim staroslavnim, čudodelnim prestolom svoj veličastni poklic, veliko svojo nalogo — iskreno ljubeči slovenski sinovi neizmerno vas ljubeče nebeške Matere!

Po tem govoru je daroval tuhinjski voditelj peto sv. mašo, pri kateri so prepevali izborna mekinjski pevci iz Marijine družbe. Kmalu po tej sveti maši je stopil na prižnico mekinjski voditelj g. Rihar ter razlagal pomen posvečenja Mariji, katero so po končanem govoru družbeniki s svojimi voditelji na glas ponavljali. Bralo se je še par sv. maš. Potem smo zapeli lavretanske litanije in končno zapeli staro pesem Mariji za slovo: „Vse prepeva, se raduje . . .“

To je bil v resnici dan, katerega je Marija sama priredila svojim ljubečim in ljubeznivim sinovom! Dočim je prejšnja noč silno dež lil, in so nekateri, zlasti tuhinjski družbeniki, sredi noči v najhujšem nalivu šli od doma na daljno pot, smo imeli zjutraj na poti in čez dan na gori prav prijetno, ugodno vreme. Z gore smo opazovali, da je v okolici deževalo zdaj tu, zdaj tam, a nam je bilo nebo tako prijazno in milo, kakor bi Marija sama nad nas raztegnila svoj materin plašč.

O dobra in ljubezniva naša Mati in gospa, tvoji sinovi smo, tvoji zvesti sinovi ostanemo na veke!

V Sori so premilostni knez in škof dné 29. julija v Marijino družbo sprejeli 129 žena; snuje se tudi družba za može.

Iz Tržiča. Lepo je bilo 5. avgusta na god Marije Snežnice v Trziču. Saj smo imeli ta dan v svoji sredi našega ljubljenelega nadpastirja, presvetlega gospoda knezoškofa Antona Bonaventuro. Prišli so sprejemati nekaj novih Marijinih hčera. V soboto popoldne okrog 1/2 6 ure so oznanjali zvonovi prihod visokega gosta. Pripeljali so se naravnost pred farno cerkev, kjer jih je pričakovala domača duhovščina. Nato je imel veleč. gospod župnik lavretanske litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Po končanem opravilu so Presvitli šli v spovednico ter spovedovali čez deveto uro zvečer. V nedeljo zjutraj pa so prišli kmalu po četrti uri v spovednico, ter spovedovali skoro do desetih. Ob šestih so imeli pridigo in potem sv. mašo. — Glavna slovesnost se je imela vršiti popoldne. Ob dveh so se zbrale vse Marijine hčere z novo zastavo pred župniščem, kjer so pričakovale Presvetlega. Po njih dohodu smo šli v sprevodu v cerkev. Tu je bil najprvo govor. V tem prelepem nad uro trajajočem govoru so razlagali Premilostni dvojen namen Marijinih družb:

gojitev krščanskega življenja in posnemanje Marije v njenih čednostih zlasti v sv. čistosti. Prav lepo so vabili mladeniče in može, naj se tudi oni zberó in ustanove moško Marijino družbo, ki bi bila nekako središče pobožnega, krščanskega življenja. — Brezdvomno bodo te besede Premilostnega pri možeh in mladeničih rodile obilo sadu in upamo, da bomo mogli kmalu poročati cenjenim čitateljem „Venca“ o novo ustanovljeni moški družbi Marijini v Trziču. — Po končanem govoru je prečitala tajnica gospodična M. Rajtharekova nove društvence, katere so bile potem slovesno sprejete od Presvetlega v družbo. Bilo jih je 31; družba ima vseh udov sedaj nad 130. Po slovesnem sprejemu so bile pete litanije v čast presv. Srcu Jezusovemu, in s tem se je končala cerkvena slovesnost.

Po kratkem odmoru v župnišču so obiskali Presvetli tudi katoliško društvo sv. Jožefa. Tu so bodrili društvenike k vstrajnosti, k čednostnemu življenju ter sklenili svoj govor z željo, da se društvo vedno bolj razcvita, ter pod svojo zastavo izbira vse dobro misleče verne in narodne mladeniče in može. Ko so društveni pevci zapeli še pesem: „Buči morje adrijansko“, so se Presvetli od vseh poslovili prav ljubeznivo ter se odpeljali. — Mi pa ne pozabimo nikdar tega prevažnega dne in tudi ne prevelike gorečnosti za čast božjo in izveličanje vernikov, katera spremlja povsodi našega presvetlega, apostolskega škofa. Vsemogočni naj Vam, premilostni nadpastir, poplača ves Vaš preobilni trud in Vas ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

J. Potokar, kapelan.

Iz Vodice. (Vedno češčenje — Marijina družba.) Preteklo je že eno leto in osem mesecev, odkar se je pri nas povodom petdesetletnice bratovščine sv. R. Telesa leta 1898. organizovalo vedno češčenje sv. R. Telesa, oziroma skupna in glasna molitev pred sv. R. Telesom; pa do sedaj nismo ničesar poročali o njem. Vzrok je bil, ker smo hoteli videti, kako se bo obnesel ta način češčenja. V največ župnijah se navadno sv. R. Telo časti skupno in glasno le po eno uro; pri nas pa so razdeljeni molivci na več ur; in sicer prvo nedeljo v mesecu molijo dekleta vrsteč se vsako uro od devetih zjutraj do šestih zvečer; drugo nedeljo zopet dekleta od poludne do šestih zvečer; tretjo nedeljo žene zopet od poludne do šestih zvečer; četrto nedeljo od devetih do desetih in od ene do dveh mladeniči, od treh do štirih pa možje. Vsi rabijo knjigo „Večna molitev“. Molivci prihajajo redno in molijo prav lepo in dostojno, da je veselje jih poslušati; zlasti kadar doni slava svetemu R. Telesu iz krepkih mladeniških in moških grl, se mi zdi, da je božje Srce Jezusovo potolaženo v žalosti, kojo mu prizadenejo neverni, mlačni in brezbrizni mladeniči in možje po vsem svetu. — Že od nekdanj so Vodičani radi molili sv. R. Telo; v 17. in 18. stoletju je že obstalo v tej župniji nekako vedno češčenje sv. R. Telesa, ki je pa v Jožefinski dobi prenehalo; a v decembru l. 1898. se je zopet oživilo.

Kjer se pa Jezus ljubi in časti, tam tudi njegova mati, prečista D. Marija ni pozabljena. Tudi v Vodiški župniji se je gotovo častila že od nekdanj Marija. Priča temu je lepa in prijazna podružnica M. B. v Šinkovem Turnu in še lepša božja pot na Šmarni Gori, kamor se župljani radi in z zaupanjem ozirajo in kamor sleherno leto romajo. — Letos smo postavili zopet nov spomenik češčenja in ljubezni do nebeške Kraljice. Ustanovila se je namreč 12. julija t. l. ob priliki posvečevanja cerkve in sv. birmo Marijina družba za mladeniče in dekleta. 19 mladeničev in 112 deklet se veselo zbira, oni vsako prvo, te vsako zadnjo nedeljo v mesecu k mesečnemu shodu, da počasté mogočno svojo Gospo s pesmimi in molitvami ter se poučé o stanovskih dolžnostih, o duhovnem boju, o krščanskih resnicah i. t. d. — Vsaka dva meseca prejmo skupno sv. obhajilo, da bi podprti z nadnaravnimi pomočki

se ložje borili zoper razne valove, ki se zaganjajo ob čolnic njihove duše in tako gotovejše pripluli do srečnega pristanišča večne blaženosti. Bog daj družbi svoj blagoslov in jo ohrani stanovitno do konca.

J. Plantarič, kapelan.

Kristus zmaguje! Kristus kraljuje! Kristus gospoduje!

Slava Jezusova v Jeruzalemu. Na božični dan leta 1899. so začeli v Jeruzalemu večno molitev. Naselila se je tam pred leti družba redovnic, ki hoče po zgledu prečiste Device Marije dajati Jezusu zadoščenje za grehe in krivice sveta. V kapelici pri pobožnih sestrah se je na Božič preteklega leta zbrala množica vernega ljudstva iz vseh deželâ, vseh narodov in stanov. V Betlehemu so končali ginljivo svečanost v spomin na rojstvo Gospodovo; tedaj pa so v Jeruzalemu slovesno izpostavili presveto Rešno Telo. Od te ure naprej molijo sestre noč in dan Jezusa v najsvetejšem zakramentu. To je lepa zmaga in slava za Jezusa. Naš božji Odrešenik je hotel takorekoč pokazati, da po 2000 letih vkljub vsem viharjem še živi tam, kjer je nekdanj umrl tako sramotne smrti, da še kraljuje tam, kjer so nekdanj zasmehovali njegovo kraljevsko čast, da še gospoduje tam, kjer je bil pokoren grešnikom. Iz Rima so dobile sestre telegram, v katerem se je bralo: „Sveti Oče blagoslavlja družbo in delo večne molitve.“ — Misel, da bi se vpeljala v Jeruzalemu večna molitev, so prvi izrekli častivci sv. Rešnega Telesa l. 1893., ko so se v svetem mestu zbrali pri slovesnem shodu.

„Družba naše ljube Gospe za spravo“ se je ustanovila l. 1854., 8. decembra, to je tisti dan, ko je papež Pij IX. slovesno proglasil versko resnico, da je Marija brez madeža spočeta. Pobožne redovnice hočejo, kolikor je mogoče, v ljubezni in spoštovanju Jezusu v najsv. zakramentu biti to, kar mu je nekdanj bila prečista Devica v hišici v Nazaretu: moliti ga hočejo in z delom, zatajevanjem in pokoro dajati mu zadoščenje za grehe nehvaležnih ljudi.

Shod v čast sv. Rešnemu Telesu v Vzhodni Indiji. Tudi v Indiji se zbirajo častivci krog Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Pred petimi leti je kapucin p. Gašpar dobil prve duhovnike, ki so se zavezali, da hočejo vsak teden eno uro moliti v cerkvi presv. Rešno Telo. Sedaj je v Indiji v družbi častivcev 529 duhovnikov. Letos, 11. januarja so imeli slovesni shod v verapoljski nadškofiji. Zbrali so se v majhni vasi Magnumel, kjer biva nadškof Bernard. Za šesto uro je bila napovedana škofova maša; a že na vse zgodaj, ko se je komaj začel dan delati, so hiteli kristijani od vseh strani; lepo jih je bilo videti, ko so v svoji dolgi, beli obleki prihajali po stezah med palmovimi vrtovi. Velika cerkev, ki so jo tu zidali karmeličani, je bila kmalu polna do zadnjega prostorčka. — Okrog velikega oltarja je bilo razen sedmih misijonarjev 35 duhovnikov domačinov. Nenavadno mnogo ljudi je prejelo sv. obhajilo. Ljudstvo je prišlo, da ob enem z duhovniki počasti Kralja, Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu.

Ob desetih je nadškof izpostavil presv. Rešno Telo. Dopoldne in popoldne je bila za ljudi pridiga v domačem, malabarskem jeziku. Duhovniki so se zbrali pri nadškofu in se posvetovali, kaj bi se dalo storiti za čiščenje presv. Rešnega Telesa. Najlepši pa je bil sklep tega prazničnega dne. Po poludanski pridigi je bila namreč procesija s presv. Rešnim Telesom. Iz semenišča v Putempaliju so prišli bogoslovci, ki so z duhovniki vred s

prižganimi svečami spremljali Najsvetejše. Kaj takega v Indiji še niso videli. Devetdeset duhovnikov in bogoslovcev, vsi v roketih, pa s svečami v rokah, to je še za naše kraje nekaj posebnega; kaj šele za Indijo, kjer je duhovnikov tako malo! Ob koncu je dal nadškof blagoslov z Najsvetejšim. Ljudje so se zadovoljni razšli vsak na svoj dom in gotovo si bodo še dolgo pripovedovali, kaj so videli in slišali v čast nebeškemu Kralju v presv. zakramentu.

V Njujoarku, (New York) največjem mestu v Ameriki, se bodo še to jesen naselili očetje presv. zakramenta in zidali novo cerkev, v kateri se bode noč in dan molilo presv. Rešno Telo, tako, kakor pri nas v Avstriji v Bolzanu. Katoliško ljudstvo in duhovščina so z največjim navdušenjem obljubili svojo pomoč.

V Parizu je najlepša cerkev, kar se jih je doslej zidalo v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Začeli so jo zidati po oni nesrečni vojski, ki so jo leta 1870. imeli s Prusi; posvetili so jo presvetemu Srcu v spravo za grehe, s katerimi je nehvaležna francoska deželca žalila božje Srce. L. 1881. se je prvokrat v novi cerkvi opravljala ponočna molitev; leta 1893. je prihajalo 6000 molivcev, lani pa jih je bilo več kot dvajset tisoč. Pariz, ki ima v sebi največ brezvercev, ima tudi največ častivcev presvetega Rešnega Telesa.

Zahvala za uslišano molitev.

J. B. v T. se iskreno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji pomočnici na Brezjah, sv. Jožefu in sv. Antonu P., da je bil uslišan, ko je v silni stiski prosil srečnega izida neke usodne zadeve. — M. M. v Ljubljani se prisrčno zahvaljuje žalostni Materi božji, da se je neki bolnik po dolgem odlašanju spravil z Bogom in prejel svete zakramente. — A. S., družinski oče, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, da je njegov hudo bolni otrok nagloma ozdravel. — J. G. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, svetemu Antonu P. za uslišano molitev. — Neka tretjerednica se se zahvaljuje Mariji in sv. Jožefu za pomoč v važni posvetni zadevi. — A. M. in več drugih oseb iz Radeč se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu in sv. Antonu P., da je njih nekdanji dušni pastir ozdravel po hudi bolezni. — P. T. iz Hot. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj na Brezjah za pomoč v mnogih stvareh.

Uršula Kamin iz Gorenjevasi, v čateški fari pri Trebnjem, se zahvaljuje Materi božji na Zápazu. Pred desetimi leti, ondaj stara 44 let, sem se z malim detetom v postelji trikrat silno prestrašila: Prvič vsled nekega pretepa, drugič požara v domači hiši, tretjič radi neke druge stvari. Vse to mi je nakopalo hudo udno bolezen, takó, da mi ni nobeno zdravilo pomagalo; naposled so zdravniki izrekli, da je bolezen neozdravljiva. — Ležala sem bolna na postelji od spomladi leta 1890. do zdaj, ko mi je dobri Bog na priprošnjo Marije zopet dal zdravje. Hvala Bogu in Mariji! — Zadnjih pet let se niti nisem mogla premkniti iz postelje; tako so mi bili otrpli vsi udje. Kakor večkrat med letom, sem tudi letos v svetem postnem času pred godom žalostne Matere božje opravljala devetdnevnicu Nji v čast,

in priporočevala se jej, naj mi bi Marija vsaj voljno potrpežljivost pri Bogu izprosila; da bi ozdravela, tega že itak več nisem upala. Zapuščenost je oblegla dušo mojo. Klicala sem Boga in Marijo na pomoč. V tej revi sem pisala svojemu sorodniku, duhovniku, na Dolenjskem; v treh dneh mi je poslal nekaj podpore v denarjih. Hvaležno prejemši ta dar, čutila sem se srečnejšo — češ, saj vendar nisi še čisto pozabljena od Boga in ljudi! — Vmes pa me je gonila neka notranja želja: Idi na Záplaz! Branili so mi domači, rekoč: kdo te bo spravil gori, ko še v postelji sedeti ne moreš. A na vse to ugovarjanje me je vendar dobri sosed peljal gori letos 2. majnika. Pred cerkvijo so me z voza vzeli in nesli vanjo pred altar „Marije usmiljene“. V goreči molitvi in z zaupanjem sem se tu priporočevala Mariji pomočnici kristijanov; — čutila sem se takoj bolj zdravo, stopila sem na noge in za silo hodila, nekoliko na svojo hčer se opirajoča. V enem tednu potem sem si precej opomogla uprav tu na Záplazu pri svoji sestri. Od tedaj vsaki dan tu hvalim Boga in častim Marijo v cerkvi pri sv. maši in med dnevom. — Danes 17. julija, pa se vesela vračam na svoj dom. Ozdravela sem tu pri Mariji záplaški! — Ne bode se mi treba voziti domov, lahko bom šla sama peš. Bodi hvaljeno Ime Gospoda, ker očitno spoznam, da sem bila uslišana na priprošnjo Marijino. Z Bogom, Marija! in milostipolni sveti kraj z Bogom! — Záplaz, v god sv. Aleša, dne 17. julija 1900.

J. P. iz S. se prisrčno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji brez madeža spočeti in sv. Antonu P. za veliko pomoč v telesni in dušni potrebi. — M. R. iz Moš pri Smledniku se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečisti Srcu Marijinemu in sv. Alojziju za uslišano prošnjo. — F. S. v Lj. se zahvaljuje prečisti Devici Mariji, da je dobil mesto, katerega si je želel. — M. J. iz Gorij se zahvaljuje Mariji za posebno milost, katere je prosila tri leta; zahvaljuje se tudi za hitro ozdravljenje bolne roke. — J. U. v Lj. se zahvaljuje svetemu Jožefu za pomoč v velikih dušnih in telesnih zadregah. — M. L. iz S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji, da je dosegla neko stvar. — Iz Radeč se zahvaljuje neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in lurški M. b. za ozdravljenje po dolgi in hudi bolezni. — J. Z. v Lj. se zahvaljuje Jezusu in Mariji za uslišano molitev. — S. P. M. se zahvaljuje Mariji, da ji je mati ozdravela.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

